

Toespraak van minister van Defensie Van Middelkoop ter gelegenheid van de publieke uitreiking Dapperheidsonderscheidingen op 14 april 2010 te Den Haag.

“Ridders Militaire Willems Orde, Excellenties, leden van het parlement, leden van de Vereniging Draggers Dapperheidsonderscheidingen, generaals, burgemeesters, te onderscheiden militairen en hun familie, vrienden en collega’s, aangetreden militairen, dames en heren,

Welkom op deze bijzondere dag. Welkom op deze bijzondere plek. Welkom in dit bijzondere gezelschap. Vandaag decoreren wij militairen van de Nederlandse Krijgsmacht met een Koninklijke dapperheidsonderscheiding voor operaties in Afghanistan. Een missie ver weg. Met resultaten dichtbij. Een veiliger Afghanistan is ook een veiliger Nederland. Het gaat beter in Uruzgan. Er zijn weer scholen, er is weer gezondheidszorg. Kleine bedrijfjes ontwikkelen zich, zelfs de huizenprijzen stijgen. Niet voor niets hebben de Afghanen Nederland nadrukkelijk gevraagd te blijven.

Dames en heren, de Nederlandse krijgsmacht heeft in Afghanistan geschiedenis geschreven. Met dank aan alle Nederlandse militairen. Die basisveiligheid die wij met onze bondgenoten letterlijk hebben bevochten, is nog niet overal. U begrijpt dat wij onze militairen juist in zetten op die minder veilige plaatsen. In die context hebben vijftien militairen van de Koninklijke Marine, de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Luchtmacht op uitzonderlijke wijze uitvoering gegeven aan hun missie.

Vijf mariniers en commando’s, deels van de Special Forces, zijn hedenochtend al namens Hare Majesteit onderscheiden met het Bronzen Kruis en het Kruis van Verdienste. Vanwege hun huidige werkzaamheden moest dit in beslotenheid gebeuren.

Tien militairen eren wij op dit moment, hier in het hart van onze Hofstad, met het zicht op het ministerie van Defensie en onze volksvertegenwoordiging. Ook deze tien militairen hebben moed en leiderschap getoond onder vuur. Met gevaar voor eigen leven. Zij hebben met hun daden de voortgang van de missie bevorderd.

Dames en heren, Wat betekenen deze woorden nu echt? Moed en leiderschap tonen onder vuur?

Ik wil u graag meenemen naar de dagelijkse realiteit van onze mannen en vrouwen in Afghanistan. Omdat die realiteit voor ons hier, in het doorgaans rustige Nederland, simpelweg niet is voor te stellen. Op de militaire basis Kandahar klinkt enkele keren per week het alarm. Wekelijks hebben we te maken met een raketaanval. In de woestijn kan ieder vreemd bergje zand een bembom betekenen. Wekelijks vinden we deze dodelijke explosieven. Onze mannen en vrouwen werken en slapen dus onder continue dreiging. Ze moeten elke dag op scherp staan. Elke dag keuzes maken die het verschil kunnen betekenen tussen leven en dood. Niet alleen voor hen. Ook voor hun collega’s.

Natuurlijk hoort dit functioneren op het scherpst van de snede bij het beroep van militair. Onze militairen zijn geselecteerd op hun fysieke en mentale kracht. Ze zijn getraind, ze zijn professionals, ze weten wat hen te wachten staat.

De lat ligt hoog. Dames en heren, De tien militairen die hier voor ons staan, zijn stevig over die lat heengegaan. Zij hebben in minder dan een seconde scherpe keuzes moeten maken in

extreme omstandigheden. Terwijl van alle kanten op hen werd geschoten. Terwijl de ontplofte autobom nadreunde in hun oren en er onontdekte berm bommen voor hun voeten lagen.

Keuzes als: Duik ik in een brandend voertuig vol exploderende munitie? Om mijn collega daaruit te halen? Verhelp ik met blote handen een storing aan een brandend heet boordwapen? Om mijn collega's levensreddende dekking te kunnen geven? Ren ik onder zwaar geweer- en raketvuur over tientallen meters open terrein? Om een gewonde Afghaanse militair in veiligheid te brengen en drie Afghaanse militairen uit een hinderlaag te trekken?

Dames en heren, Deze vragen zijn door onze militairen in die ene seconde, zonder enige twijfel, met ja beantwoord. Dát is moed en leiderschap tonen onder vuur. Dát is de motivering van het Koninklijk Besluit waarin Hare Majesteit aangeeft dat een bijzondere onderscheiding voor dapperheid op zijn plaats is. Voor deze daden van moed en beleid past het diepste respect.

Te decoreren militairen, U hebt in Afghanistan veel meegemaakt. Kameraadschap en verbondenheid. Maar ook verdriet. De moeilijke omstandigheden van de Afghaanse bevolking. Collega's die gewond zijn geraakt. Enkelen zijn hier vandaag aanwezig. Collega's die zijn omgekomen. In het bijzonder wil ik hier Jos ten Brinke noemen.

U zult die ervaringen de rest van uw leven bij u dragen. Ervaringen die niet alleen u raken, maar ook uw gezin, uw familie, uw vrienden. Ervaringen die diep kunnen ingrijpen in deze relaties.

Wij als Defensie waarderen de steun en inzet van het thuisfront. Ook u, als gezin, familie en vrienden, hebt een prestatie geleverd waarvoor waardering en erkenning past. Ik wil u namens de regering danken voor uw steun aan onze militairen.

Dames en heren, Wij decoreren onze militairen vandaag in alle openbaarheid op het Plein in Den Haag. In het hart van onze parlementaire democratie waar wij besluiten om onze militairen uit te zenden. In het hart van de constitutionele monarchie, waaruit deze Koninklijke onderscheidingen voortkomen. In het hart van de samenleving, wier belangen deze militairen met hun leven verdedigen. Het is daarom passend hen juist hier, op deze plek, voor hun uitzonderlijke prestaties te eren."